

„CO teda jako bude, he?“

To jsem byl já, teda Alex, a tři moji frendíci, to jako Pítrus, Jiřík a Tupoun, kterej je opravdu tupej, a seděli jsme v mlíčníku Korova a decidovali se, co budem ten večer dělat, když je venku zima jak v prádeli, i když aspoň že neprší. Mlíčník Korova byl typickéj plac plus-mlíko, a vy jste už, bratři moji, snad pozapomněli, jak tyhle placy vypadaly, věci se dnes tak kvikle méněj a všichni strašně rychle zapominaj a ani noviny se moc nečtou. Takže to byl takovej plac, kde se prodávalo mlíko plus něco k tomu. Nesměl se tam prodávat chlast, ale neexistoval tehdá ještě zákon, aby nemohli strčit nějaký věšči do starýho mlíka, takže jste to mohli drinkat se syňágoú, toldou nebo hňápcem nebo s pár jinéjma věščma, který vám poskytl nádhernou chorošnou čtvrtodinku, ve který ste oslavovali Boga se všema Svatejma a andělskejma chórama, který ste klíďo strčili do kapsy a v hecce vám přitom vypalovaly rachejte. Nebo ste mohli drinkat mlíko s nožema, jak jsme tomu říkali, což vás posílilo a nachystalo na malou svinskou přesilovku, a právě tohle jsme si drinkali toho večera, o kterým jsem vám začal povídat.

Kapsy jsme měli samý many, takže jsme vlastně nepotřebovali žádný rozkoše stouhnout, točoknout nějakýho starýho hjumlahíka v parku a lukovat, jak se topí v krvi, zatímco mi přepočítáváme vejďelek a dělíme ho čtyřma; ani jsme nemuseli předvádět žádný supernásilí na nějaký rozřepaný ancintní píče někde v krámě a láfat se nad vnitřnostma pokladny. Jenže, jak se říká, peníze nejsou všecko.

My čtyři jsme byli všichni oblečení podle poslední módy, což v těch dobách znamenalo, že jsme na sobě měli černý děsivě upnutý šponkáče s kyblíkem na žele, jak jsme říkali věcíče v rozkroku, kterou jsme tam měli jednak na ochranu a pak taky jako jakousi známku, kterou jste mohli v jistým osvětlení dost jasně lukovat, takže já to měl ve tvaru pavouka, Pítrus měl hendku (jako teda ruku), Jiřík tam měl moc pěknou kytku a starej ubohej Tupoun odpornej jakoby nadrženej fejs (jako teda obličej) klauna, ten Tupoun, kterej měl málokdy nějakýj názor na nějaký věci nebo lidi a byl tomáš

netomáš zcela určitě nejlupější z nás čtyř. Dál jsme měli na sobě saka do pasu a bez klop, ale zato s obrovskými vycpávkama na ramenách („pleče“ jsme tomu říkali), což byla taková předstíračka, jako bysme takový ramena fakt měli. Pak jsme měli, braťri moji, takovýhle zažloutlý nákrčníky, který měly barvu bramborový kaše, do který někdo vyryl vidličkou vzorek. Vlasy jsme neměli moc dlouhý a na nohách nám seděly chorošný vyhazovací boty na pořádný kopnutí.

„Co teda jako bude, he?“

U pultu seděly pěkně pohromadě tři děvočky, jenže my malčici jsme byli čtyři a většinou jsme šli jeden za všechny a všichni za jednoho. Tyhle kartáče byly taky ohozený podle nejposlednější módy, na gulliverech měly posazený fialový, zelený a oranžový paruky, přičemž každá z nich přišla určitě, řekl bych, aspoň na tři, čtyřtýdenní plat těchhle sajdek. K tomu jim dál ladil mejkap (duha kolem očí a lípsy namalovaný hrozně široký). Dál pak měly dlouhý, úplně rovný černý šaty a na brestách na nich měly připíchnutý malý jakoby stříbrný placký, na kterejch měly různý jména různejch malčičků - Pepa a Míša a tak. To měly bejt jména těch malčičků, se kterejma si slíply, než jim bylo čtrnáct. Čuměly pořad po nás a já už skoro jako řek, že by si tři z nás (koutkem lípsů, aby bylo jasno) mohli jít užít urochu sexu a nechat starýho ubohýho Tupouna svému osudu, protože by to jen znamenalo purčejznout Tupounovi půlku bílýho, jenom pro tentokrát s pořádným flákem syňágy, ale nechitěli jsme mu to nakonec dneska dělat. Tupoun byl strašně strašně oškli- vej a úplně odpovídal svému jménu, ale byl to chorošnej kurevskej bouchač a botou to uměl fantasticky.

„Co teda jako bude, he?“

Maník sedící vedle mě (byly tam ty dlouhý plyšový lavice, který se táhly kolem dokola tři stěn) byl pěkně mimo a s vytřeštěnejma očima si mumlal verdy jako „Aristotelovo šuntácký šumový dílo se moudře roztahuje nůžkovcovitě jako cyklámen“. Byl v té své zemi úplně spokojenej, úplně mimo, na orbitu, a já věděl, jak mu je, zkusil jsem si to jako každej, teď mě ale napadlo, braťri moji, že to je pěkně zbabělá věšč. Ležíte si, když jste se nacucali starýho mlíka a pak máte fancy, jako by všechno kolem vás patřilo minulosti. Můžete to prima lukovat, všechno úplně jasně - stoly, stereo, světla, kartáče a malčičky - ale všechno je to jako věšč, která tu kdysi bývala a už tu

není. A vy jste jakoby hypnotizovaní svoji botou, sandálem nebo třeba nehem na prstě, a zároveň jako by vás zdvíhli za zátylek a zařepali s váma jako s kočkou. Třepete se a třepete, dokud ve vás něco je. Přijdete o jméno, o tělo, o sebe samotnýho a je vám to jedno a čekáte, dokud vám bota nebo nehet nezežloutne a úplně nakonec nezajde. Pak začnou světla vybuchovat jako jednotlivý atomy a bota nebo nehet, nebo třeba špína na lemu kalhot serozroste do obrovský- ho, obrovskýho plaetu, většího než celej tenhle svět, a když je to celý pryč, jako by vás šli představit starýmu dobrýmu Bogu nebo Bohu, jestli chcete. Vráťte se sem na zem a fňukáte, se zkrivenějma lípsama děláte jen bláňůúú. Je to zkrálíka moc pěkný, ale hrozně zbabělý. Nejste tady na zemi přece proto, abyste si povídalis Bohem. Tyhle věci můžou z hjaminíka vysát všechnu sílu a dobrý předsevzetí.

„Co teda jako bude, he?“

Stereo jelo pěkně naplno, až se zdálo, že zpěvákův hlas lítá z jednoho konce pultu na druhej, naboru ke stropu a pak se zase snaší a hvízdá si to od stěny ke stěně. Byl to Berti Laski, kterej si chrchlal starj hit „Zmalovalas můj obraz“. Jedna z těch tří plíc u pultu, ta se zelenou parukou, pořad vystřekovala do rytmu toho, čemu říkali hudba, břicho. Cítil jsem, jak z vypitýho starýho mlíka vyskakujou nože a jak se mi chce rozdíat si někde trochu přesilovky. Tak jsem začal jako pucák: „Deme deme deme!“ a pak jsem praštil toho hjaminíka, co seděl vedle mě, a pěkně jsem mu ji usadil na ajko nebo možná na ucho, ale on to vůbec necítil a dál si mumlal: „Telefonní relátka a když farkulele se dostane do šubyduba.“ Pocítí to dost dobře, až se z té své země vrátí.

„Kam deme?“ zeptal se Jiřík.

„Ále, jen se tak projít,“ odpověděl jsem, „a luknout, co se děje, braťřiči moji.“

Tak jsme vypadli do velký zimní najtky a pákovali si to po Marghanitímě bulváru a zahli do aleje Boothbyho a tady jsme našli, co jsme vlastně hledali, drobnou legráčku na začátek večera. Byl to sešlej týpek učitelskýho ouldana, s brejlema a lípsama otevřenejma v studeným nočním vzduchu. Pod paží měl knihy a zasranej deštník a vyšeļ zpoza rohu z Veřejné Knihovny, kam dneska zrovna moc píplů nechodí. Dneska už moc těchhle starších buržoasných týpků

po setmění na ulici neuvídíte, zvláště když policajti je čím dál méně a chodíme tady my, prima malíku, a taky tenhle profesorský týpek byl na celý ulici úplně sám. Tak jsme si to k němu doguljali a já řekl úplně zdvořile: „Promiň, bratře.“

Vypadal trochu vypugané, když nás čtyři zluchoval, jak ho tak tiše, zdvořile a s úsměvem obestupujeme, ale řekl: „Ano? O co jde?“ Promluvil strašně nahlas učitelským vojsem, jako by nám chtěl ukázat, že není popuganej. Já povídám:

„Vidím, že si neseš pod paži knihy, bratře. To je opravdu vzácné počesnění, bratře, narazit v dnešních časech na někoho, kdo pořád ještě čte.“

„Ach,“ odpověděl celej rozřeseněj, „skutečně? Aha, ano.“ A pořád přebíhal pohledem mezi náma čtyřma z jednoho na druhýho, jako by byl uprostřed rozesmátýho a velice zdvořilýho náměstíčka.

„Skutečně,“ přisvědčil jsem. „Velice by mě zajímalo, bratře, kdybys mi laskavě dovolil podívat se na ty knížky, který si neseš pod paži. Nic se mi na světě nelíbí tak, jako dobrá čistá knížka, bratře.“

„Čistá,“ opáčil, „čistá, he?“ A v té chvíli mu Pítrus ty tři knížky zgraboval z podpaží a kvikle nám je rozdál. Byly tři a tak jsme měli všichni až na Tupouna jednu na luknutí. Já měl knížku s nadpisem *Základny krystalografie*. Otevřel jsem ji a řekl: „Výborná, opravdu prvotřídní,“ a otáčel jsem listy. Pak jsem řekl jakoby ořeseným vojsem: „Ale co je tohle? Co má znamenat tenhle zrasanej verd? Červenám se, jen to slovo vidím. Zklamals mě, bratře, skutečně jsi mě zklamal.“

„Ale,“ zkoušel odporovat, „ale... ale.“

„A tady,“ řekl Jiřík, „tomuhle teda říkám skutečný sviňačinky. Tady jeden verd začíná na p a druhěj na k.“ Měl knihu s názvem *Zátrak sněhové vločky*.

„Ale ale,“ řekl ubohěj starej Tupoun smotrující Pítrusovi přes rameno a jako obvykle to zase přehnal: „Tady se říká, jak jí to udělal a je to tady navíc na obrázku. Ale ale,“ pokračoval, „ty jsi tak akorát pěkněj vyhoněnej pták.“

„A starý muž tvého věku, bratře...“ řekl jsem já a začal jsem trhat knížku, kterou jsem držel, a ostatní začali dělat to samý, Tupoun

s Pítrsem se přetahovali o *Rhomboidní systémy*. Ten profesorskěj outdan začal skřimat: „Ale ty nejsou moje, ty patří městu, to je naprostá svévole a vandalismus,“ nebo takový nějaký verd. A pokusil se nám jakoby vytrhnout knížky zpátky, což bylo poněkud nesmyslně patetický gesto. „Ty si koleduješ o pořádnou lekci, bratře,“ řekl jsem. Ta knížka o krytalech, kterou jsem měl, byla moc dobře svázaná a špatně se ripovala na kousky. Bylo vidět, že je outdaná a udělaná v dobách, kdy se věci dělaly, aby vydržely, ale nakonec se mi podařilo stránky vytrhnout, zmačkat je a házet po hrstech jako sněhový vločky, i když trochu veliký vločky, na toho starýho skřimujícího outdana a pak ostatní udělali přesně to samý se svojma knížkama a starej dobrej Tupoun jen kolem nás tančil jako klaun, kterým taky byl. „Tady to máš,“ řekl Pítrus. „Tady máš beránky plný ovesnejch vloček, ty hnusnej čtenáři nechutnejch sviňačinek.“

„Ty ošklivej starej outdánku,“ řekl jsem já, a pak jsme si s ním trochu zagejmovali. Pítrus mu přidržel hendky, Jiřík mu doširoka rozláhl lipsy a Tupoun mu vytáhl jeho falešný cány, horní i spodní. Hodil je dořů na chodník a já na nich vyzkoušel křupavost svojch bot, i když byly svinsky pevný, protože byly z nějaký chorošný umělý hmoty. Ten starej outdan začal ze sebe vydávat šumulavý nojzy - „puf paf pff“ - a tak mu Jiřík pustil lipsy a dal mu svou boxerskou pěstí jednu pořádnou na tu bezzubou hubu a ten starej outdan začal strašně nařikat a pak mu vytryskla krev, braťři moji, bylo to fakt nádherný. Takže jsme ho už akorát rozřesovali, nechali jsme ho v tričku a dlouhejch spodkách (měl to všechno strašně outdaný; Tupoun se láfal, až se za břicho popadal) a pak ho Pítrus krásně nakopnul do tetřichu a nechali jsme ho být. Odcházel a potácel se, třebaže jsme ho vlastně ani moc neztočokovali, a pořád skuhral „achichach,“ jako by už nevěděl kde a kdo je, a my jsme se mu zachechtali a rychle mu probrábi kapsy, Tupoun zatím tančil s jeho posraným deštníkem, ale v kapsách toho moc nebylo. Pár outdanejch dopisů, některý datovaný 1960 a s oslovením „Má nejdražší z nejdražších“ a podobnou čipukou, kroužek na klíče a outdaný pouštějící pero. Starej Tupoun nechal svýho deštníkovýho tance a samozřejmě začal jeden dopis nahlas číst, jako by chlel před tou prázdnu ulicí dokázat, že je gramotnej. „Můj miláčku,“ recitoval jakoby velice vznešeným vojsem, „budu na tebe v té dálce myslet